

Eylül Geldi İşte Bereketiyle

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Eylül 2021

Rengimden mustaribim ve öykündüğüm mavi.

Aşkın dumura uğradığı hangi iklimse

Seyrüseferinde mevsimin

Elbet neşreden içimde en derinde.

Bir seferberliğin ç/ağrısıymış meğer hayat ve gönül gözümdeki küpeşte.

İrki olmayan duygulardan ördüğüm devasa bir lahza ve alfabe ve ikrarla kimi zaman isyanla dolduruşa gelen insanların ikbali...

Ve bingo!

Bir yanılısama ise bir yerlerde kayıtlı olan belki de gizem ve işte yüreğimdeki peçem:

Perçemi duyguların ve nüansı hayatın ve rahmetin ve bir ileri bir geri yerinde sayarken insan ve imkân dâhilinde yaşamanın meali.

Övünç yüklüydüm.

Bazense kayıp ritmi gezegenin.

Örselendiğim de değil artık ya da ötekileştirildiğim çünkü ben artık varlığımın rüştünü ispat ettim.

Acı bir tatsa ağızda kalan.

Ve bir şekerleme niyetine yazdığım ve yuttuğum sözcüklerim.

Her bir ayrı güzel her biri nüktedan bazense...

Birilerinin yazdıklarını okuyup da aydınlandığım bazense ruhumu karartan ve altıncı hissim ve kalemim ve kendime özgün ve de şahsına münhasır bir alfabe geliştirdiğim elbet sözcüklerin de hulasası ve göz çukurlarımda saklı noktalama işaretleri ve o devasa imleç...

Şaşkın ünlem.

Ah, meraklı soru işareti.

Sıra sayıları ve asal sayılar bense en asi ve en mutlu asal sayıyım:

Bire denk düştüğüm ve birden başladığım bazense geri gittiğim ve sayacım tıngır mıngır çalışırken içimde vaaz veren hoca kulağımsa ezanda yüreğim zaten Rabbimle ve tek bir an bile çıkmazken aklımdan.

Hüzün bazen girift.

Hüzün genelde geçiş hakkı tanımayan ve karşı geldiğim ve işte hüzün denen kaldırımda sektiğim bir duygudan diğerine.

Hüzün katsayım ve varlık katsayım.

Karesini aldığım cümleler ve karekökü iken bilinmez ve işte ben en dik başlı dik acıyım açamadığım yüreğimi sundum bile tüm evrene ve saçımdaki toka bazen bir nokta olmayı arzuladığım gel gör ki aşkla eşlik eden üç noktalar illa ki ama illa ki...

Ayrıca imdat ç/ağrım.

Aşksa acı eşğim.

Şiar edindiğim inanç ve umut.

Ve ben bir imla hatasıyım:

Acı mı açı mı?

Kader mi keder mi?

Gül yüzlü bir seyyahım ben gözlerimde yıldızlar ve işte iki ismimin de hakkını verip yazıp yazıyorum.

Tek damlayım ben ama okyanuslara denk düşen.

Bir rahmetse bahşedilen işte pay ettiğim paye verdiğim duygular ve insanlar ve kimi insan fazlasıyla nankör ve sahtekâr ama bunu söyleyen ben değilim ya da karşımdaki insan asla değil ne de olsa sevgiyle dokunurken kalbime öyle bir yerden vuruyor ki.

Sıfatlar uçuşuyor havada.

Bense bir polenim ve tüm sıfatları reddediyorum ve tek kelimeden nemalanıyorum: aşk ise ruhumuz; aşk iken aşikâr; aşk ile huzur bulan her insan elbet vardığında İlahi Sırdaşıma.

İma yoluyla refüze edildiğim.

İmha ettiğimse kötülük ve körkütük sözcükler ve esefle sıkıştırıyorlar beni köşeye ve işte köşeli devasa bir parantez açıyorum ve öz alt kümesini oluşturuyorum aşk denen sağdıçım la aksayan dış sesle muhatap olmadan direkt Rabbime yöneliyorum ve yaptığım ya da yazdığım her şey ve tüm sevgim sadece Allah rızası ile değer ve önem kazanan.

İçimde kalan ukdeleri ise savurdum uzay boşluğuna.

İçimdeki kaldıraç görevini sonlandırdı ve işte hafifledi ruhum ve yüreğime ferahlık geldi.

Nemalandığım nice insan üstelik çok uzağımdalar üstelik en derinde ta içimde...

İkilem yüklü addedilse de ve ben Araf'ta uzun süre kalmışken elbet tarafımı da ta baştan seçmişken.

Nidalar soluksuz.

Güven duygusu yerli yerinde.

Sevgi baki.

Bense cennetimdeyim cehennemden kaçan duygular çoktan yerini aldı bile.

Neşredense gürültü en çok da sessizliğin gürültüsü ve ses etmediğim kadar coşkuyla hazır ol'da duruyor ve payıma düşeni yapıyorum:

İnsanlığın meali iken ve gelişim odaklı iken de insan dara düştüğüm bunca zaman artık biliyorum nerede durmam gerektiğini diğer yanda çıtasını yükseltiyorum sevginin ve umudun ve yüreğimdeki fay hattındaki kırıklar epey yol aldı nihayetinde uzlaştım işte içimdeki kırıgın mizaçlı çocukla...

Miladımsa sayısız kere revize edildi.

Defalarca ölüp dirilmenin mucizevi farkındalığı ve tınısı ile biliyorum da artık hayata ve kendime getirmem gereken tanının boyutunda biliyorum işte sağdıçım iken umut biliyorum işte sevginin ve yürek güzelliğinin her şeyin üstesinden gelebileceğini.

Gelen giden yok elbet.

Aslında gidenler çoktan unutmuşken beni.

Gelenler kimi zaman yolu yanlışlıkla bana ve sevgiye düşmüşken ve ben kucağımı açıp tam da onları sarıp sarmalarken...

Yaralarım ara ara kanarken meleklerim pansuman yapıyor ve biliyorum da söküklerimi yeniden nasıl dıkeceğimi ve diklendiğim kadar kötülüğe ve kötü mizaçlara nasıl da güç alıyorum Allah dostlarımdan ve katksız safiyetim ve coşkulu mutumla ve gönül rızası ile tek tek dikiyorum sökükleri belki de hayatımda ilk defa kendi söküklerimi dikiyorum bir terzi gibi üstelik sökülmemek adına...

Sökün eden göçmen kuşlar.

Göçebe cümlelerim.

Göçmek içinse henüz çok erken aslında her ölüm illa ki erken bu bağlamda hayıflanmadan ve dilimde Besmele neyle d/okunduğum neyse d/okuduğum.

Bir mucize derken bir tane daha ve...

Rahmetin verdiği huzur ve metanet ve sabır iken kazanımım şükre doymuyorum bu günlerde ve şüheda hatıraları anmak dahi istemezken kat çıkmaksa daha da yukarılara her gün biraz daha biraz daha yakın duruyorum hem kendime hem sonsuzluk duygusuna.

Eylül geldi işte bereketiyle.

Ömürlük üzüntüler yaprak döktü bense süpürdüm içten içe ve içimdeki kırlangıç uçuşurken pencereme konan serçeler ötüşürken niyazımdaki her haykırış her dilek her adak bir bir zuhur ediyor bense Zühre Yıldızı gibi konumlanıyorum göğün iç sesime her eşlik ettiğinde nemalanıyorum bir bir duygularımdan ve ders alıyorum biteviye hayattan ne de olsa rüştümü ispatladım artık ve reşit kıldığım ruhumdaki dokunulmazlık ile üşüyen cümlelerimi de nefesimle ısıtıyorum üstelik bilirken bunun kaynağını ve umudun da nelere vesile olduğuna...